

Путь життя

Ніч була. Страшно, протягло, глибоко
Ревіла буря і грім грохотав,
Валились хмари і блискавок пламень широко,
Мов меч обоюдний, тьму хмар роздирав.
В ту пору на путі життя,
На тяжкій, терновій дорозі
Судьба поставила мене – дитя,
А на дорогу дала ми горе й сльози.
В ніч темну, у бурю вна пхнула мене,
Слабую дитину –
Нехай дощ полоче, най буря де хоче жене
Безпомочну, безрідну сиротину!
Отець в могилі – трава
Могилу пороста,
А і єдиной ще підпори,
Гарячої матерної любові
Вона позбавила мя.
Життя дорогов так без підпори
Я мав блукатись скрізь темну ніч:
Провідники мої лиш блискавки, що порють
Тьму, – другом моїм горе!
Втім, бачу – щось блисло, мов пламень замрів,
І бачу, – зближавсь із хмар туманів
Луч світла, посланник з небесі
Зближавсь, ясніє і ніч розганяє,
Хмар чорних береги золотить...

Що се, – чи сонця се луч сіяє?
О ні, – далекий ще сонця всхід,
Ще довга дорога тяжка терновая; –
Так думав я, а кров'ю значився мій слід
І мерзнуть сльози і кров, і грудь дебелиє, –
О боже, о боже! За що ж така кара,
За що ж погибать мні? Чи ж вже мні не взріти
Щасливого світла предвісника дня?..
Слабая сила моя, –
Втім, поломень, котрий я перш узрів,
Спустився, знизився...
І голос сильний в воздуху розлився,
Котрого голос грому ні рев бурі не зглушив:
«Я кріпкий, я сильний, мені лиш вір,
Любов моя не знає мір!
Любові пламень тобі я шлю,
Най он провадить жизнь твою!
Скрізь бурі і терня, скрізь пожар і тьму
Нехай сей пламень веде тебе,
І най ніколи ти серце не всне,
Ніколи най жар сей не охолоне,
Аж доки не скінчиш дорогу свою!»